

Cuprins

Povestea lui Infernalul'	13
Povestea lui Vrăbiuță	253
Povestea lui Zé Micuțu'	433

— O să fac o cisternă aici, într-o parte. Bazinul ăsta al nostru nu-mi place, e prea mic. Dacă ni se taie apa o săptămână, murim de sete.

Pe la ora unu săpase deja cam paisprezece palme în adâncime. Se hotărî să se oprească, să ia prânzul și să tragă un pui de somn. Femeia profită ca să cârpească haine vechi. Din când în când se gândea: „De când îi pun coarne, bărbatul ăsta zici că-i un mieluşel“. Noaptea se apropia rapid.

În dimineața următoare, când soarele se înălțase bine pe cer, femeia ieși la poartă să stea de vorbă cu vecina, după ce udă zarzavaturile.

— Fu cât p-aci, ai?

— Ah... Dumnezeu veghează, fata mea.

— Cre' că-i miroase ceva. De câte ori a venit el așa, pe nepusă masă?

— Doar o dată, că-l durea aici – și arătă brațul – l-a adus un prieten acasă.

— Dumnezeu te-a ajutat, dacă nu-l vedeam eu la magazin, vă prindea pe-amândoi... În locul tău, m-aș duce să întreb, ca să fiu sigură.

— Cum așa?

— Hai la *terreiro*¹ cumnată-mii, că îți cheamă ea spiritul.

Ieșiră după prânz. Trebuia să rezolve lucrurile fără întârziere, căci uneori bărbatul venea acasă înainte de ora cinci.

— Bine-ai venit, fată frumoasă! Eu știu tot ce vrea să afle pământeană asta... Dar trebuie să-mi lași un dar la o răscruce, și cu cât te duci cu mai mulți, cu atât o să te creadă bărbată-tu mai

1. Locul unde au loc ceremonii ale cultelor afro-braziliene (*Macumba, Candomblé, Umbanda* etc.)

vrednică – o asigură spiritul chicotind. Șmecheria cu banana a mers, puicuțo? continuă. Merge bine, nu? Aici, pe pământul vostru, cel mai bun lucru e să vă futeți până nu mai puteți. Dacă bărbatul de acasă nu se pricepe, a trebuit să găsești altul de pe stradă, nu-i așa, puicuțo? zise hohotind. Tu cumpără ce-ți spun eu și la miezul nopții lasă-le la o răscruce...

— Dar eu nu pot să ies noap...

— Dă-i atunci biștarii la ucenic, cumpără el tot și face ofranda în locul tău, încheie spiritul, râzând în hohote și stropind-o cu rachiu pe femeie.

A doua zi, femeia nu așteaptă nici jumătate de oră de la plecarea bărbatului ca să se ducă după vânzătorul de pește.

— Hai la mine acasă. Acum mă simt ocrotită. Ieri am avut ghinion.

Prima reacție a vânzătorului de pește fu să se împotrivească femeii, dar după ce o ascultă, o urcă în spatele lui pe bicicletă și se duseră la ea acasă. Strada era plină de copii care se jucau și de cumetre ocupate cu bârfa matinală. Imigranta nu se sfii să intre în curte trăgându-l de mână pe vânzătorul de pește. După ce femeia descuie ușa casei, vânzătorul o luă de braț și o sărută fierbinte. O mângâia înflăcărat, iar ea făcea la fel. Amantul îi deschidea deja nasturii de la bluză când primi lovitura de par care îl trimise la podea.

Înainte ca femeia să scoată țipătul de disperare, i se puse un căluș în gură și fu apoi legată și aruncată în groapa pe care bărbatul înșelat o săpase cu o zi înainte. Acesta își înfipse cuțitul de tăiat pește în vânzător, îi târî corpul, aruncându-l peste cel al femeii, care se zvârcolea pe fundul

gropii, și începu să-i acopere cu pământ. Călușul se slăbi, iar ea dădu să strige, însă pământul care-i fu aruncat în față îi astupă gura. După ce îi acoperi, imigrantul prepară o pastă groasă de ciment și pământ negru și o turnă pe deasupra catacombei improvizate. După ce termină treaba, puse mâna pe valiză, verifică biletul de autobuz și o porni spre statul Ceará, în nord-est.

Cozma nu ajunsese la pădurea de eucalipti; când văzu mașina pompierilor în Zona Paisprezece, se opri și el ca ceilalți curioși. Se gândi să o ia la fugă atunci când sosi o mașină a poliției, cu sirena urlând, dar după sperietură se gândi să se apropie. Până la urmă doar îl întrebă ce se întâmplase pe un băiat care venea dinspre casa unde locuia imigrantul din Ceará.

— Doua hoituri îngropate în curtea aia, răspunse puștiul fără să se oprească din mers.

Cozma se gândi că era mai bine să se ducă acasă să se culce și să lase baltă vânzarea de praf și de verde în dimineața aceea sinistră. Traficantul scoase drogurile și arma din acunzătoare și se grăbi spre casă.

— Tre' să vorbim.

— Zi repede, mă grăbesc.

— Uite ce-i, fetițo: sunt în limbă după tine. Uite, până acuma am dormit și-am avut o grămadă de vise cu tine... De mult voiam să-ți declar chestia asta, dar n-am avut oca...

— Ce-i asta, frate? Ce tot vorbești aiurea? Nici măcar nu te înțe...

— Nu-mi ieși din cap de-o groază de timp... Dacă-l lași pe Silva, vreau să fiu eu bărbatul tău, pe bune.

— Ca să vezi cum sunt golani ăștia! Prieten cu bărbatu-meu și mă vrăjește în halul ăsta!

— Știi, nu voiam să-l trag în piept, că țin mult la el... Dar mi se topește inima! O să-ți spun ceva ce n-am mai spus la nici o fată, ca să mă crezi ce-ți spun.

— Ce să-mi spui?

— Te iubesc!

— O să mă gândesc la alt bărbat doar dacă moare Silva. Cât timp e viu, el e stăpân pe corpul meu. Pa! îl trimise ea la plimbare, făcând cu mâna autobuzului.

Cozma traversă șoseaua Gabinal fără să-și dezlipească ochii de la frumoasa negresă. O văzu trecând de bara rotativă de la casa de bilete, cu decolteul acela care îl vrăji pe vânzător. Începu să meargă agale pe marginea străzii, coborî pe o scară și o luă printre blocurile de apartamente, cu privirea înfiptă în pământ, cu gândurile aiurea. Făcuse o prostie. Dacă ea s-ar fi lăsat dusă cu vorba, n-ar fi fost problemă, dar femeia aia fără suflet juca tare. Și dacă-i spunea lui Silva? Cu siguranță avea să fie mare belea. Să vrăjești femeia prietenului tău și să nu te culci cu ea e și mai rău, chiar dacă te-ai culcat cu ea sau nu te-ai culcat, prietenia s-a dus oricum pe apa sâmbetei. Se simțea ca un idiot, căci nu există femeie greu de cucerit, ci doar vrăjeală prost făcută. Era atât de afundat în gânduri, încât se sperie de vocea partenerului său.

— Ce faci, frate? De ce nu te-ai apucat de vândut?

— Nu știi? Azi-dimineată era nașpa de tot. Toată zona colcăia de caralii. Mai erau încă doi morți la Paispe. Mi-a zis un puștan, așa că m-am ascuns cât am putut de repede. Hai pe deal să fumăm unu' mic, după aia mergem să plasăm marfa.

Pe Dealul Mic, Silva tăie foița, în timp ce Cozma curăță frunzele de marijuana. Silva cerceta cu privirea una din casele bântuite. Voia să discute cu tovarășul lui posibilitatea de a schimba locul de vânzare a drogurilor, dar nu mai apucă să spună nimic, căci un glonț din revolverul lui Cozma îi găuri plămânul stâng. Al doilea îi trecu prin inimă. Al treilea îi intră în antebrăț, însă deja murise. Asasinul luă cheile și scoase revolverul de la brâul partenerului său mort. Îi părea rău că trebuia să-și lichideze prietenul, dar dacă nu o făcea, ar fi murit el. Privi în toate părțile, coborî pe partea dreaptă a dealului, se aruncă în râu, se zgârie dinadins și alergă spre locul unde ar fi putut să întâlnească vreun amic.

— Ce-ai pățit? întrebă Papuc Sucit când îl văzu pe asasin în halul ăla.

— Stăteam pe Dealul Mic și ardeam un joint cu Silva când a picat poliția, frate!... Peste cinci caralii, așa că am fugit cât am putut...

— Și Silva?

— A fugit prin altă parte. Nu știu dacă a scăpat, frate. Am auzit doar o grămadă de împușcături – și imită zgomotul. Auzi, frate, mă duc să mă ascund că treaba-i nașpa de tot.

Cozma, în timp ce se scălda, se gândea cum să facă să știe doar Fernanda adevărul. Plănuiise să fugă cu ea de acolo, să facă o grămadă de copii și să ducă o viață normală. Nu-l apăsa pe conștiință crima comisă, mai devreme sau mai târziu avea să se întâmple oricum. Nu mai suporta s-o audă pe Fernanda rugându-l pe Silva să renunțe la viața aceea, iar el să nu-i dea nici o atenție. De câte ori nu-l văzuse pe prietenul lui lăsându-și femeia acasă ca să joace cărți pe la colțuri, să fumeze iarbă pe scările blocurilor și, din când în când, să se culce cu vreo parașută. În locul lui, n-ar fi schimbat-o pe Fernanda cu nici o femeie. Ar fi renunțat imediat la viața de tâlhar. Știa să pună o cărămidă, să clădească o fundație, să ridice un zid; nu i-ar fi fost greu să-și facă rost de o slujbă. Se bărbieri cu grijă sub duș, își dădu cu gel pe păr și se îndreptă spre apartamentul femeii pe care o iubea. Când ea avea să afle că îl omorâse pe Silva doar ca să fie cu ea, sigur îi cădea în brațe.

Răscoli tot apartamentul, căutând droguri și muniție, avea să-i dea tot lui Papuc Sucit. Să facă el ce vrea cu cadoul. Avea să le spună prietenilor că voia să stea o vreme departe de cartier pentru că îi auzise pe sticleți strigându-l pe nume atunci când îl atacaseră. Ce găsi puse într-o pungă de plastic. Încercă să îndrepte debandada pe care o provocase, fără să reușească, își aprinse un joint și se puse pe așteptat, așezat pe podeaua sufrageriei.

Fernanda sosi la trei dimineața. Îl salută fără nici un chef și intră în toate încăperile apartamentului căutându-și bărbatul.

— Ce, Silva nu-i aici?